

voor uwe vriendelijkheid," zeide Willem, die slechts langzaam uit zijn droomerijen scheen te ontwaken. »Hoe blij zou Faith zijn u te zien; zij is echter naar hare tante gegaan, om haar in hare droefheid te troosten. De arme vrouw is wanhopig, daar Darby eergisteren, zooals het schijnt, boos van haar is weggegaan, en tot nu toe nog niet is teruggekomen. Ik ben bevreesd, dat de arme Darby in het bosch is aangevallen en gedood is. Faith kan wel niet praten, maar juist daarom is zij een betere troosteres dan de anderen. Hare lieve, deelnemende blikken en vriendschappelijke gebaren doen meer goed dan ijdele troostwoorden."

»He, ik heb nog niets van dit ongeluk gehoord. Hoe zijn deze menschen met uen Faith verwant?"

»Darby's vrouw is de zuster van mijn zoo ~~in~~ omgekomen schoonzoon, dus de eigen tante van mijne lieve Faith. Ik vrees echter, dat vrouw Anna niet zoo goed de kunst verstaat om alles in orde te houden, en de woning tot een vriendelijk tehuis te maken als Faith. Darby heeft twist gehad met Anna, omdat zij lui geweest was, en haar tijd verpraat had, en ging boos van haar weg. Gij hebt hem bij mij gezien, hij was toen nog zeer uit zijn humeur. Hij beloofde mij echter, voordat hij naar huis ging, nog eens bij mij aan te komen. Er moet zeker iets ernstigs met hem zijn gebeurd, daar ben ik waarlijk bang voor. Onze geestelijke, een lieve, vriendelijke man, heeft reeds overal heen gezonden om berichten in te winnen, maar tot hertoe tevergeefs. Niemand schijnt hem in het bosch te zijn tegengekomen. Het bosch is reeds in alle richtingen doorkruist. Wat zijn de vrouwen toch dwaas! Anna jammert maar steeds, dat hij is heengegaan, en nooit meer zal terug komen. Dat is echter onmogelijk, want Darby is een rechtschapen man."

»Het is geen wonder, dat Darby's vrouw dubbel ongelukkig is, als zij in twist van elkaar gescheiden zijn. Is het ook niet denkbaar, dat de arme man ergens uitgeleden is, en zich door een val ernstig bezeerd heeft?" merkte de majoor aan.

»Drie mannen doorzoeken nu het bosch

en laten geen plekje onbezocht," antwoordde Foster. »Zij moeten hem vóór den nacht vinden, als hij er werkelijk nog in is."

»Kunt gij mij wel overvaren?" vroeg nu de majoor.

»Ik ben tot uw dienst, mijnheer, stap maar in," zeide Willem. Maar op werktuigelijke wijs deed hij zijn werk, en verviel, nadat zij van den wal waren afgestoken, weer in diep nadenken.

»Oude vriend," zeide de majoor eindelijk, »waarover peinst gij toch zoo? Mag ik het weten?"

»Zeker; ik wilde juist zoo vrij zijn, u over datgene te raadplegen, wat mij zoo zwaar op het hart drukt. Ik kan de gedachte niet van mij zetten, hoe het wel met mij zou zijn als mij een ongeluk overkwam, even als den armen Darby;" bekende Willem Foster.

De toegesprokene keek hem ernstig aan, en zeide: »Dat is eene gewichtige vraag, kunt gij die beantwoorden?"

»Neen majoor; ik zie in, dat ik daaromtrent niet zeker ben en dat ik niet weet hoe het mij zou gaan, als de dood mij plotseling overviel. Wat zou er na den dood wel met mij gebeuren?"

»Zijt gij nog zoo in het onzekere over dit gewichtige punt! Hebt gij dan geen ernstige voornemens voor uw toekomstig leven?"

»Neen, mijnheer," bekende Willem ten hoogste bedremmeld.

»Gij zijt dus niet de verstandige man, voor wien ik je hield," ging de majoor voort. »Maar wil ik je eene geschiedenis vertellen, die je misschien op het rechte pad zal leiden?"

»Ik zal u daarvoor zeer dankbaar zijn," zeide Willem, en zette zich tot luisteren.

»Eens reisde een man door eene schoone landstreek. Hij had een doel, dat kon men aan hem zien, en reisde deftig daarheen. Zijn muilnier trok een wagen voort vol met allerlei bagage. Er waren levensmiddelen bij in overvloed, ook een flinke ineengerolde tent, opdat hij 's nachts een goede schuilplaats zou kunnen vinden. Hij had ook veel geld, om onderweg van alles te kunnen koopen. Zelfs een bibliotheek

met goede boeken was er bij, opdat het hem niet aan ontspanning zou ontbreken; kortom, hij had aan alles gedacht en alles meegenomen, wat het leven veraangenamen kon."

»Die man had het goed," merkte Willem aan.

»Goed? Misschien ook niet," zeide de majoor.

»Luister maar verder."

»Terwijl hij daar zoo voortreisde, nu eens lezend in zijn boeken, dan weer vruchten en bloemen plukkend langs den weg, kwam een andere man van de tegenovergestelde zijde op hem af, en sprak hem dus aan:

»Waarheen gaat de reis, vriend?"

»Waarheen?" herhaalde de reiziger verwonderd.

»Als ik dat nu maar eerst weet! Ik reis voor mijn genoeg."

»Waarheen gaat gij dan, als ik u vragen mag?"

»Ik zal het u zeggen, als gij eerst mijne vraag beantwoord hebt," zeide de vreemdeling.

»Nu, ik weet werkelijk geen juist antwoord te geven. De Koning van dit land heeft mij bevolen op reis te gaan, ik mag echter mijn eigen weg kiezen, en reizen zooals ik wil. En ik vind daarin groot genoeg. Maar ik weet nu niet precies het doel van mijne reis."

»Gij zijt een vreemd mensch," zeide de andere. »Gij onderneemt een lange reis, en weet niet eens het doel daarvan. Is dat niet de grootste dwaasheid? Of noemt gij dit wijsheid?"

»Wijsheid noem ik het," antwoordde de reiziger bedaard. »Zie slechts, hoe goed ik toegerust ben, hoe prettig ik reis: goede kleederen, overvloedig voedsel, trouwe dienaars, onderhoudende boeken, een volle beurs, allerlei aangenaams rechts en links voor het oog en voor het gehemelte, alles staat mij ten dienste; ongetwijfeld ben ik een wijzen, gelukkigen reiziger te noemen."

»Zeg mij slechts dit ééne," antwoordde zijn metgezel ernstig, »hoe lang zal uwe reis duren."

»Nu, daar denk ik niet over na; de reis kan maanden of jaren duren, of ook plotseling

worden afgebroken, het voornaamste is dat ik het prettig vind."

»Hoe kunt ge daarin genoeg vinden, als gij niet weet, waar en wanneer het doel uwer reis bereikt is, en wat er daarna met u zal gebeuren?"

»Werkelijk, daarover bekommer ik mij in het geheel niet," antwoordde de reiziger nu eenigszins boos. »Wel werd mij gezegd, nu schiet mij dat te binnen, dat er twee landen zijn, en dat ik zeker in een daarvan moet aankomen. Als de berichten niet liegen, dan is het eene land vol licht, heerlijkheid en liefde, het andere vol duisternis, ellende en haat; het eene land is dat der ware vrijheid, het andere is vol ketenen en kerkers. Ja, vreugde en gezang weerklinkt in het eene land, terwijl in het andere vreeselijk zuchten en steunen gehoord wordt. Maar ik weet werkelijk niet te zeggen naar welk van deze beide landen het door mij ingeslagen pad leidt, ik heb ook geen tijd daarover na te denken; ik zal daar wel eens onderzoek naar doen."

»Als gij nu eens plotseling aan het doel uwer reis waart gekomen. Wat dan?" vroeg de trouwe waarschuwer.

»O, in dat geval hoop ik in het gelukkige land te komen," zeide de ondervraagde lachend.

De andere schudde ernstig het hoofd. »Vriend," ging hij voort, »gij hebt u zelf veel moeite gegeven, om u de reis aangenaam te maken. Zal u ook deze gemakkelijke tent in dat land van dienst kunnen zijn?"

»Tenten zijn in beide landen overbodig, zegt men."

»En uw geld?"

»Ik ben bang, dat het daar waardeloos zal wezen.

»Uwe mooie kleeren?"

»Helpen mij daar ook niets. Men draagt daar geheel andere."

»Uwe dienaren en boeken?"

»Die moeten helaas ook achterblijven, als ik de grenzen overtrek."

»Hebt gij dan ook voorraad bij u van de dingen, die men daar gebruikt?"

»Moet ik dan op nieuw zeggen," antwoordde de ondervraagde ongeduldig, »dat

mijne vele bezigheden mij nog geen tijd gelaten hebben, over al die dingen na te denken."

»En toch vindt gij tijd om in uwe boeken te lezen en om bloemen te plukken? Mijn vriend, gij houdt u zelf voor een verstandig man, maar mij komt gij voor een gedachteloos kind of een arme dwaas te zijn," zeide de ander bekommerd.

»Gij kunt toch niet loochenen, dat ik uitstekend toegerust ben voor mijne reis; als de rechte tijd daartoe komt, wil ik ook aan het doel mijner reis denken; misschien ben ik reeds op den rechten weg naar het goede land."

»Slechts een smalle weg voert daarheen," zeide de waarschuwer ernstig, »en die is maar niet zoo op den tast te vinden. O, pas toch op, niet zoo zonder nadenken verder te reizen, opdat gij niet eens zwaar zult moeten boeten voor uwe lichtzinnigheid."

Hier eindigde de majoor plotseling zijn

verhaal, en Foster bracht de boot met een paar krachtige roeislagen naar den anderen oever. »Nu, Foster, wat dunkt u van mijne geschiedenis?" vroeg hij ernstig aan den veerman, voordat hij aan wal stapte.

»Ik zou ook gaarne zoo mooi kunnen vertellen als u, majoor," zeide hij.

»Is dat alles, wat gij daaruit geleerd hebt?" vroeg de majoor met een zacht verwijt.

Na eenige oogenblikken van verlegen stilzwijgen bekende Willem:

»Nee, mijnheer. Ik wil eens nadenken over de vraag, op welk pad ik wandel."

»Dat is goed, Foster, wend u maar tot mij, als gij iets te vragen hebt of raad noodig hebt," zeide de majoor vriendelijk.

»Ik dank u, mijnheer," antwoordde Willem, die blijkbaar niet in de stemming was om zich uit te spreken. Daarom wenschte de majoor hem vriendelijk goeden dag en ging toen verder.

Een phantastische plant.

Nergens heerscht wellicht zooveel verscheidenheid als in de plantenwereld. Men staat niet zelden verbaasd over de duizenden kleurschakeeringen en grillige vormen, welke de natuur ons in de planten laat zien. De inlandsche gewassen wekken dikwijls reeds onze bewondering, maar als wij een blik werpen in de wondervolle tooverwereld der uitheemsche planten, en de vele fraaie spellingen der natuur gadeslaan, dan stijgt onze bewondering ten top en wij prijzen den Schepper, die haar zoo onnavolgbaar schoon, en met zooveel verscheidenheid in het aanzijn riep.

Onze gravure geeft ons een prachtexemplaar te aanschouwen van de phantastische plantenfamilie der Orchideën.

Het is de *masdevallia chimaera*, welke in Nieuw-Granada, een der Zuidamerikaansche

Staten, thuis behoort, en er op bogen mag de eerste van de soort te zijn, die reeds eenige tientallen jaren in Europa bekend is. Geen plantenfamilie biedt ons eene zoo groote verscheidenheid van vormen aan als die der Orchideën. Hare bloemen bootsen allerlei gedaanten na. Nu eens stellen zij een vlinder of vogel voor, dan wederom een vlieg of sprinkhaan, ja men vindt er zelfs, die den vorm hebben van een urn, vaas of iets dergelijks. In de heete luchtstreek komen de Orchideën het talrijkst voor en men ontmoet daar ook de prachtigste, grootste en zeldzaamste exemplaren. De *masdevallia*, waarvan onze gravure eene afbeelding geeft, is een groote prachtige plant. Hare bloem heeft een grootte van vijf en twintig centimeter, vertoont de gedaante van een groote spin en is wit van kleur met roode vlekken.

welwillende woorden, dat hij in 't eerst nauwelijks kon spreken, en tevens zoo beschaamd over zijn gedrag, dat hij den blik van den apostel ontweek; maar ten laatste wierp hij zijn zwaard en zijn dolk neer, en barstte uit in tranen van boete en berouw. Nu knielden de apostel en de roover samen neer in 't gebed, en toen Johannes bevond, dat de jonge man waarlijk berouw had over zijn zondig leven, troostte hij hem met de verzekering, dat Christus bereid was het hem te vergeven; hij kuste de rechterhand van den roover, die deze, als schuldig aan moord, verborgen had, bracht hem terug naar Smyrna, en liet hem na een proeftijd weer tot de Christengemeente toe; het zondige verleden was vergeven door den Verlosser, wiens bloed van alle zonden reinigt.

Wij verwonderen ons niet, dat een zoo zachtaardig en liefhebbend karakter als dat van Johannes vermaak zou gevonden hebben in het gezelschap van een vogel, en het verhaal, dat de apostel met een tammen pa-

trij's placht te spelen, schijnt volkomen geloofwaardig. Een van zijne discipelen was verrast, dat een groot leeraar zich met zoo iets bezig hield, maar Johannes zeide, dat de boog niet altijd kon gespannen blijven, bedoelende dat zijn hoofd niet altijd kon bezig zijn met het schrijven van brieven en prediken, en dat het gezicht van den vogel hem eene ontspanning was in zijne uren van rust.

Johannes schijnt bijna honderd jaar oud te zijn geworden. Toen hij ten laatste te zwak werd om te prediken, placht hij nog met waggelende schreden in het midden der gemeente te komen, en enkele woorden te spreken tot de kleine kudde van Christenen, die hij zoo liefhad. Weinig talrijk waren de woorden, slechts vier, maar deze discipelen hebben zich zeker langen tijd Johannes' vermaning herinnerd, de weerklank van de woorden Zijns Meesters: »Kinderkens, hebt elkander lief.»

(Wordt vervolgd.)

I.

Het was kermis. In de groote stad wisten zeer vele menschen niet, dat het kermis was, of zoo zij het al wisten, bemoeiden zij zich er niet mede en kwamen ook zelden in de buurten waar spellen en kramen op-

geslagen waren en marktschreeuwers rondgingen, om het volk tot kijken en loslaten van hun geld te verlokken.

Niet ver van het station van den spoorweg lag eene weide, die door een spellebaas gehuurd en gebruikt werd, om daar in eene tent allerlei kunsten te laten vertoonen, door

koorddansers, goochelaars, honden, apen, varkens, beren en zelfs door een olifant. Wjl die troep echter tot een gezelschap van zeer lagen rang behoorde, trokken deftige menschen er den neus voor op, dat is, zij begaven er zich niet heen. Maar voor geringere lieden, voor menschen uit den arbeidersstand, voor daglooners en sjouwerlui zou een bezoek aan dat kunstmakersgezelschap welkom geweest zijn, als 't maar niet zoo veel geld gekost had. En toch waren de plaatsprijzen niet hoog. De eerste rang kostte slechts 10 cent en op den tweeden rang waren er, zooals op de aanplakbiljetten gedrukt stond, nog goede staanplaatsen over voor het bagatel van één stuiver. Maar die tien cent en die stuiver waren voor menigen sjouwerman en vooral voor zijne spaarzame vrouw zooveel waard als honderd gulden voor rijke lieden. 't Is waar, vele lichtzinnigen menschen dachten anders en gaven hunne zuur verdiende penningen uit voor een paar oogenblikken van dwaas vermaak, maar toch vol liep het niet in die tent, daar de tijden te slecht waren en het geld nuttiger kon besteed worden.

Nu was er nog eene klasse van menschen, die wel graag een kijkje in dat spel zou genomen hebben, maar dit laten moest, ook uit gebrek. Niet ver van die weide lag eene buurt door de heffe des volks bewoond.

In die buurt woonden orgeldraaiers, scharenslijpers, oliekoekenbaksters, vrouwen die met gekookte lever en pens handelden en eene groote schare van allerlei bedelvolk, dat dag in dag uit van aalmoezen leefde en 's avonds in kroegen en krotten bijeenkwam, om kaart te spelen, dronkemansliederen te zingen en zich naar ziel en lichaam ongelukkig te maken. 't Was een treurige buurt.

En toch had God ook daar de zijnen. In sommige hokjes en kamertjes, op vlieringen en in keldergaten, waar het daglicht schaars en de lucht zelden frisch was, woonden menschen, die door rampen tot armoede gebracht waren, maar in wier hart toch nog iets aanwezig was wat gemeenschap met God kon genoemd worden, 't zij dat deze ontstaan was door het bezoeken van Zondagscholen in hunne jeugd, door het hooren van een

prediking of door andere middelen. God heeft duizend wegen om een menschenhart tot zich te trekken en te behouden.

Uit die buurt kwam op zekeren middag een meisje, dat wel zeer armoedig gekleed was, maar er toch niet haveloos uitzag. Uit hoevele lappen haar jurk was samengesteld, en welke kleur haar boezelaar droeg, ik weet het niet. Ook haar schoenen waren niet van de fijnste soort en schenen reeds door de handen van sommige oudkleerkoopepers, en van Nathan en Levi gegaan te zijn, voordat zij de voeten van Mietje mochten bedekken. Groot was Mietje niet voor haar twaalfjarigen leeftijd, maar toch zag zij er stevig uit. En dat mocht ook wel, want zij had kracht noodig om haar zusje Wiesje, een kind van bij de drie jaren, te dragen. Wiesje kon slecht loopen. 't Kind had een lammen voet en leed nog aan andere gebreken, zoodat het voortdurend zorg vereischte.

Met Wiesje op haar arm en vergezeld van haar vijfjarig broertje Bart kwam Mietje uit die buurt, misschien gelokt door de muziek, het geschetter van trompetten en het roffelen van de trom, uit de tent op het veld. Zoover kon zij echter niet dadelijk komen en daarom zette zij zich ergens neer op een hoop hout, van waar zij het uitzicht had op het station en op het spel.

Waarom was zij niet tehuis gebleven?

Dat had zij ook liever gedaan, maar het ging niet.

Waarom niet?

Mietjes moeder was vischbakster. Zij wist op goedkoope wijze aan visch te komen en bakte die met olie, reuzel en vet in haar huisje. Maar de kamer waarin zij bakken moest was zóó klein, dat de steel van de pan, waarin de visch lag, bijna den uitgang bereikte, zoodat de kinderen zich dan ook nauwelijks in het vertrekje roeren konden. Om die reden moest Mietje dan ook maar met Bart en zijn zusje de deur uit, zoolang tot moeder klaar was. Tegen den avond werden de beide kleintjes in bed gestopt en dan gingen moeder en Mietje, ieder met een mandje vol gebakken visch, de stad door, in de hoop alles te verkoopen en hierdoor een klein broodwinninkje te verdienen.

Wat moeten sommige menschen toch hard tobben, om aan den kost te komen! Wij, die van God zoovele voorrechten en zegeningen ontvangen, denken er te weinig aan, morren nog toe en zijn ondankbaar.

Intusschen zat Mietje met de beide kin-

»Mie, gaan wij ook naar 't spel? Ik wou zoo graag die apen en den olifant zien.»

»Hoe kun je dat vragen? Je weet toch wel, dat het geld kost en dat heb ik niet.»

»Moeder ook niet?»

»Neen.»

Geen ordentlijk stuk kleeding droeg hij aan zijn lijf. (Blz. 242.)

deren nog steeds op den hoop hout. In de verte konden zij het veld zien waarop de tent stond. Het was er nog stil. Eerst over een kwartier of over een half uur zouden de kunstmakers met hunne vertooningen beginnen. Van tijd tot tijd klonk trompetgeschal, om de menschen naar het veld te lokken.

Bart hoorde dit en vroeg:

xv.

»Maar moeder krijgt toch van avond geld. Kunnen we dan niet naar het spel?»

»Moeder verdient nu weinig, en wat ze verdient heeft moeder hoog noodig om brood te koopen en aardappelen. Aardappelen met vet en een scheutje azijn, daar hou je immers veel van!»

»Of ik!» riep de kleine man uit, die met

16